

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 20, 2022

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2022:1036](#) 09-06-2022

Aanslagen Afvalstoffenheffing/Rijswijk

Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2022:5370](#) 15-09-2022

Handhaving/Tilburg

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2022:9119](#) 14-09-2022

Burgerlijk recht/Wet geurhinder en veehouderij

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2022:6858](#) 07-09-2022

Omgevingsvergunning brandveilig gebruik/Leudal

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2022:3410](#) 24-08-2022

Handhaving/Utrecht

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2022:8973](#) 19-08-2022

Reservering gebruiksruimte/Den Haag

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2022:7566](#) 19-07-2022

Omgevingsvergunning/Den Haag

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2022:3966](#) 15-07-2022

Omgevingsvergunning/Amsterdam

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:2746](#) 21-09-2022

Omgevingsvergunning milieu/Noord-Holland

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:2678](#) 14-09-2022

Planschade/gemeente De Bilt

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:2693](#) 14-09-2022

Omgevingsvergunning/Haarlem

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:2554](#) 31-08-2022

Omgevingsvergunning/Haarlemmermeer

Annotatie

[Gevolg niet voldoen aan de inzamelplicht: niet mogelijk om afvalstoffenheffing te heffen](#)

mr. Iris Kieft

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Haarlemmermeer

Er bestaat geen wettelijke bepaling waaruit volgt dat door het enkele in werking treden van een bestemmingsplan de werking aan het eerdere bestemmingsplan voor het plangebied wordt ontnomen.

Casus

Appellante (Kennemerland Beheer) is eigenaresse van een perceel in de gemeente Haarlemmermeer. Ze is voornemens om op dat perceel een parkeerterrein met 818 parkeerplaatsen te realiseren onder de naam 'Parking Veldpost' met ontsluitingswegen, een hek, een slagboom en een overkapping voor de parkeerautomaat. Met het oog daarop is een omgevingsvergunning aangevraagd. Het college heeft Kennemerland Beheer op 23 december 2020 onder meer meegedeeld dat de aanvraag is ontvangen, dat de aangevraagde activiteit in strijd is met het bestemmingsplan en dat mogelijk de uitgebreide voorbereidingsprocedure van toepassing is. Kennemerland Beheer heeft op 15 januari 2021 gesteld dat zij van mening is dat de reguliere voorbereidingsprocedure op de aanvraag van toepassing is. Bij brief van 10 februari 2021 heeft zij het college erop gewezen dat de beslistermijn van 8 weken die geldt voor de reguliere voorbereidingsprocedure op 4 februari 2021 is verstreken. Dit betekent volgens Kennemerland Beheer dat de gevraagde omgevingsvergunning van rechtswege is verleend.

Bij brief van 25 maart 2021 heeft Kennemerland Beheer beroep ingesteld tegen de niet-tijdige bekendmaking van de van rechtswege aan haar verleende omgevingsvergunning. De rechtbank heeft het beroep van Kennemerland Beheer niet-ontvankelijk verklaard. Volgens de rechtbank is de aanvraag in strijd met het geldende planologische regime en is, gelet daarop, de uitgebreide procedure van toepassing, zodat geen omgevingsvergunning van rechtswege is verleend.

In hoger beroep betoogt Kennemerland Beheer dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de uitgebreide procedure van toepassing is en dat geen omgevingsvergunning van rechtswege is verleend. Volgens appellante ontbreekt in het ter plaatse geldende bestemmingsplan 'Badhoevedorp Lijnden Oost 1e herziening' een schakelbepaling waarin is

bepaald dat het voorheen geldende bestemmingsplan 'Badhoevedorp Lijnden Oost' van kracht blijft. Gelet daarop is het bestemmingsplan 'Badhoevedorp Lijnden Oost' door inwerkingtreding van het bestemmingsplan 'Badhoevedorp Lijnden Oost 1e herziening' vervallen en volgt het vigerende planologische regime alleen uit dat laatste bestemmingsplan. De aanvraag is daarmee niet in strijd. Kennemerland Beheer wijst in dit kader onder meer op de uitspraken van de Afdeling van 3 augustus 2016 (ECLI:NL:RVS:2016:2142), 11 september 2019 (ECLI:NL:RVS:2019:3097) en 3 juni 2020 (ECLI:NL:RVS:2020:1326).

Rechtsvraag

Is het voorheen geldende bestemmingsplan vervallen omdat in het daarna vastgestelde en thans geldende bestemmingsplan een schakelbepaling ontbreekt waarin is bepaald dat het voorheen geldende bestemmingsplan van kracht blijft?

Uitspraak

Vast staat dat het bestemmingsplan 'Badhoevedorp Lijnden Oost 1e herziening' niet voorziet in een zogeheten schakelbepaling waarin is bepaald dat het voorheen geldende bestemmingsplan 'Badhoevedorp Lijnden Oost' (deels) blijft gelden. Verder staat vast dat tegen het besluit tot vaststelling van het bestemmingsplan 'Badhoevedorp Lijnden Oost 1e herziening' geen beroep is ingesteld.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, zijn de op de verbeelding aangegeven bestemming en de daarbij behorende regels bepalend voor het antwoord op de vraag of een bouwplan in strijd is met het bestemmingsplan. De niet bindende toelichting bij het bestemmingsplan heeft in zoverre betekenis dat deze over de bedoeling van de planwetgever meer inzicht kan geven, indien de bestemming en de bijbehorende voorschriften waaraan moet worden getoetst, op zichzelf noch in samenhang duidelijk zijn (uitspraak van de Afdeling van 27 februari 2019, ECLI:NL:RVS:2019:607). De rechtbank heeft terecht overwogen dat er geen wettelijke bepaling bestaat waaruit volgt dat door het enkele in werking treden van een bestemmingsplan de werking aan het eerdere bestemmingsplan voor het plangebied wordt ontnomen.

Uit de door Kennemerland Beheer genoemde uitspraken van de Afdeling volgt evenmin dat als een nieuw bestemmingsplan geen schakelbepaling bevat, het eerdere bestemmingsplan zonder meer is komen te vervallen. De rechtbank heeft terecht overwogen dat in de zaken waarop Kennemerland Beheer wijst, beroep was ingesteld tegen de vaststelling van een nieuw bestemmingsplan. De Afdeling heeft in die uitspraken geoordeeld dat, als in de planregels van het nieuwe bestemmingsplan geen schakelbepaling is opgenomen waaruit blijkt dat het eerdere bestemmingsplan gedeeltelijk van toepassing blijft, het nieuwe bestemmingsplan in

strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, ligt in deze procedure niet de vraag voor of het onherroepelijke bestemmingplan 'Badhoevedorp Lijnden Oost 1e herziening' al dan niet in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel, maar of het eerdere bestemmingsplan 'Badhoevedorp Lijnden Oost' nog steeds geldt. Uit de omstandigheid dat het bestemmingsplan 'Badhoevedorp Lijnden Oost 1e herziening' niet voorziet in een schakelbepaling met betrekking tot het voorgaande bestemmingsplan 'Badhoevedorp Lijnden-Oost' volgt dus niet zonder meer dat het bestemmingsplan 'Badhoevedorp Lijnden-Oost' geen gelding meer heeft.

Op de verbeelding van bestemmingsplan 'Badhoevedorp Lijnden-Oost 1e herziening' is slechts aan twaalf kleine deelgebieden een nieuwe bestemming toegekend en is aan de rest van het plangebied geen bestemming toegekend. Alleen al daaruit zou kunnen worden afgeleid dat voor de rest van het plangebied, waaronder het perceel, de ingevolge het bestemmingsplan 'Badhoevedorp Lijnden-Oost' op het perceel rustende bestemming is blijven gelden. Voor zover desondanks zou moeten worden geoordeeld dat de verbeelding op zichzelf niet voldoende duidelijk is, en ook in samenhang bezien met de planregels van het bestemmingsplan 'Badhoevedorp Lijnden-Oost' onvoldoende duidelijk is, biedt in dit geval de plantoelichting meer duidelijkheid. De rechtbank heeft terecht overwogen dat een situatie als hier aan de orde, waarin de verbeelding geen bestemming toekent aan een perceel (en aan een groot ander deel van het plangebied), kwalificeert als een situatie waarin de plantoelichting meer inzicht kan geven over de bedoeling van de planwetgever. In de toelichting van het bestemmingsplan 'Badhoevedorp Lijnden-Oost 1e herziening' is onder meer het volgende opgenomen:

'1.3 Vigerend bestemmingsplan: De situaties zijn gesitueerd in het op 4 juli 2013 vastgestelde bestemmingsplan "Badhoevedorp Lijnden Oost". Dit bestemmingsplan is na de uitspraak van de Raad van State op 2 april 2014 onherroepelijk geworden. Het voorliggende bestemmingsplan "Badhoevedorp Lijnden Oost 1e herziening" vervangt voor de genoemde 12 locaties het bovengenoemde plan en voegt de Lib-contour voor het gehele plangebied Badhoevedorp Lijnden Oost toe.'

Voorts is in hoofdstuk 3 vermeld: 'Voorliggend bestemmingsplan dient met name ter reparatie van kleinschalige ruimtelijke plannen binnen het bestemmingsplan "Badhoevedorp Lijnden Oost". Deze zijn over het algemeen van beperkte omvang en van ondergeschikte aard en hebben geen invloed op hetgeen is voorzien in Europees, Rijks, provinciaal en gemeentelijk beleid. Om die reden zal dit hoofdstuk alleen een beschrijving bevatten van de speerpunten van voornoemd beleid. Voor afwegingen ten aanzien van dit beleid wordt verwezen naar de toelichting bij het bestemmingsplan "Badhoevedorp Lijnden Oost". Dit bestemmingsplan is recent vastgesteld en met de uitspraak van de Raad van State op 2 april 2014 onherroepelijk

geworden. De betrokken rijksdiensten en de provincie Noord-Holland hebben geen aanleiding gezien om tegen dit bestemmingsplan te ageren.'

Uit de plantoelichting volgt, naar het oordeel van de Afdeling, dat de planwetgever uitsluitend heeft bedoeld voor 12 locaties in het plangebied van het bestemmingsplan 'Buitengebied Lijnden-Oost', dit bestemmingsplan te vervangen en verder heeft bedoeld voor het gehele plangebied, in aanvulling op het bestemmingsplan 'Badhoevedorp Lijnden-Oost' een aanduiding van een Lib-contour toe te voegen. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht overwogen dat op het perceel de bestemming 'Natuur' rust, waarmee het realiseren van een parkeerterrein in strijd is.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 31-08-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:2554

Zaaknummer: 202105864/1/R1

Wetsartikelen:

ANNOTATIE

Gevolg niet voldoen aan de inzamelplicht: niet mogelijk om afvalstoffenheffing te heffen

mr. Iris Kieft

Annotatie bij Gerechtshof Den Haag 9 juni 2022, ECLI:NL:GHDHA:2022:1036.

1. In deze annotatie staat de uitspraak van het Gerechtshof Den Haag van 9 juni 2022 centraal. Het hof buigt zich in deze uitspraak over een aan een inwoner van de gemeente Rijswijk opgelegde afvalstoffenheffing voor de jaren 2019 en 2020. De inwoner woonde met zijn partner in een woning die zich in een hofje bevond, waar naast de woning enkel kantoorpanden aanwezig waren. De inwoner en zijn partner voerden in deze woning een particuliere huishouding, waarin geregeld huishoudelijk afval ontstond. De inwoner had van de gemeente een Avalex-afvalpas gekregen. Hiermee kon hij zijn huishoudelijke afvalstoffen aanbieden in *iedere ondergrondse afvalcontainer* (orac) in de gemeente Rijswijk en zijn grove huishoudelijke afvalstoffen in de milieustraat. De dichtstbijzijnde orac bevond zich op 850 meter van de woning. De inwoner was het niet eens met de opgelegde afvalstoffenheffing van in totaal € 629,88 en tekende daartegen bezwaar, beroep en hoger beroep aan. Het hof geeft de inwoner uiteindelijk gelijk: de gemeente had hem geen afvalstoffenheffing mogen opleggen.

2. Maar waarom eigenlijk niet? Op gemeenten rust een inzamelplicht voor huishoudelijke afvalstoffen. Deze verplichting volgt uit artikel 10.21 van de Wet milieubeheer, dat bepaalt dat gemeenten verplicht zijn om ten minste één keer in de week huishoudelijk afval in te zamelen *bij elk perceel* binnen hun grondgebied waar geregeld huishoudelijk afval kan ontstaan. Artikel 10.26, eerste lid, aanhef en onder a van de Wet milieubeheer biedt gemeenten de mogelijkheid om in afwijking van de hoofdregel in het belang van een doelmatig beheer van huishoudelijke afvalstoffen, aan hun inzamelplicht te voldoen door het huishoudelijk afval *nabij elk perceel* in te zamelen. Vervolgens kunnen gemeenten ‘ter bestrijding van de kosten die voor [hen] verbonden zijn aan het beheer van huishoudelijke afvalstoffen’ een afvalstoffenheffing heffen (artikel 15.33 van de Wet milieubeheer). Deze heffing kan alleen worden opgelegd aan degenen die gebruikmaken van een perceel ten aanzien waarvan de

gemeentelijke inzamelplicht voor huishoudelijke afvalstoffen geldt. In deze bepaling ligt het in het belastingrecht bekende profijtbeginsel besloten: alleen aan diegenen die profijt hebben van de uitvoering van de inzamelplicht door een gemeente, mag een heffing worden opgelegd.

3. Op grond van artikel 149 van de Gemeentewet kunnen gemeenten de mogelijkheid tot het invoeren van een afvalstoffenheffing uitwerken in een gemeentelijke verordening. Hiervan heeft de gemeente Rijswijk gebruik gemaakt, namelijk door vaststelling van de Verordening van de gemeenteraad van de gemeente Rijswijk houdende regels omtrent de heffing en invordering van afvalstoffenheffing 2019 en een separate verordening voor 2020. Artikel 3 van de verordening bepaalt dat de afvalstoffenheffing wordt geheven van degene die, naar de omstandigheden beoordeeld, gebruikmaakt van een perceel waarvoor deze inzamelplicht geldt.

4. Niet ter discussie stond dat de inwoner gebruikmaakt van een perceel waarvoor de gemeentelijke inzamelplicht geldt. De heffingsambtenaar had de inwoner daarom in lijn met artikel 3 van de verordening een aanslag afvalstoffenheffing opgelegd. Er was door de gemeente geen gebruik gemaakt van de zogenoemde hardheidsclausule: de in het belastingrecht bestaande mogelijkheid om ondanks dat uit de belastingregels duidelijk volgt dat een belasting moet worden geheven, de belasting toch niet te heffen omdat heffing in een specifieke situatie een onbedoeld gevolg heeft.

5. In dit hoger beroep stond daarom enkel nog de vraag centraal of de gemeente heeft voldaan aan haar inzamelplicht. De inwoner betoogde dat dit niet het geval was, omdat de gemeente geen mogelijkheid bood om de huishoudelijke afvalstoffen in de nabijheid van de woning, en aldus binnen redelijke afstand tot de woning, aan te bieden. De heffingsambtenaar betoogde dat de gemeente wel aan haar inzamelplicht had voldaan, omdat de inwoner van de gemeente de Avalex-afvalpas had gekregen. De heffingsambtenaar had zich echter – ondanks aandringen van de inwoner én de rechtbank – niet verdiept in de concrete situatie ter plaatse van de woning van de inwoner. Zelfs tijdens de zitting in hoger beroep was de heffingsambtenaar nog altijd niet op de hoogte van de afstand tussen de woning en de dichtstbijzijnde orac. Het hof heeft in deze zaak zelf moeten vaststellen dat de dichtstbijzijnde orac zich op maar liefst 850 meter van de woning bevond. Onder verwijzing naar een uitspraak van de Hoge Raad (ECLI:NL:HR:2009:BH4084), waarin een afstand van 600 meter te ver weg werd bevonden, oordeelt het hof daarom dat de gemeente niet aan haar inzamelplicht heeft voldaan.

6. Een afstand van 850 meter is, ook in vergelijking tot de aanpak in omliggende gemeenten, wel erg gortig. De gemeente Rijswijk geeft, in ieder geval ten dele, invulling aan haar inzamelplicht door *nabij* percelen de gelegenheid te bieden tot inzameling (artikel 10.26,

eerste lid, aanheft en onder a van de Wet milieubeheer). Dat 850 meter in een dichtbevolkte gemeente als 'nabij' te kwalificeren is, ligt niet voor de hand. Omringende gemeenten hebben veelal een streefstand neergelegd in beleid om nadere invulling te geven aan het begrip 'nabij'. Zo hanteert de gemeente Nootdorp een loopafstand van circa 250 meter vanaf de meest gunstige erfgrans en de gemeente Den Haag een streefstand van 125 meter. Een afstand van 850 meter is in dat licht buitensporig te noemen.

7. Nu was de situatie van de inwoner van Rijswijk wel enigszins uitzonderlijk: hij bewoonde immers met zijn partner de enige woning in een gebied met verder enkel kantoorpanden. De inzamelplicht van de gemeente gold daarom in dat gebied enkel voor die ene woning. In die specifieke situatie zou een wat grotere afstand tot de dichtstbijzijnde orac mogelijk wel acceptabel zijn geweest (hoewel 850 meter ook in dat geval moeilijk als 'nabij' kan worden gekwalificeerd), als de gemeente en de heffingsambtenaar daarvoor een goede onderbouwing hadden aangeleverd. Nu de heffingsambtenaar zich helemaal niet in de omstandigheden van het geval had verdiept, ging die vlieger in dit hoger beroep in ieder geval niet op.

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Haarlem

College mag gedragslijn over tegengaan homogene woongebieden, die niet is vastgelegd als beleidsregel conform artikel 1:3, vierde lid, van de Awb, volgen, mits het de keuze daarvoor bij ieder individueel besluit opnieuw motiveert.

Casus

Appellant heeft een omgevingsvergunning aangevraagd om in afwijking van het bestemmingsplan de begane grond van het pand op een perceel in Haarlem te mogen gebruiken voor wonen. De op het perceel rustende bestemming 'Gemengd-3' staat wonen niet toe. Het college wil geen medewerking verlenen aan afwijking van het bestemmingsplan, omdat het de gemengde bestemming die het pand heeft belangrijk vindt in relatie met de functiemenging in de Leidsebuurt en de mogelijkheid voor toekomstige starters een onderneming te vestigen in de Leidsebuurt.

De rechtbank is van oordeel dat het college onvoldoende gemotiveerd heeft waarom in de concrete situatie van appellant niet gekozen is voor medewerking aan afwijking van het bestemmingsplan ten behoeve van een woonfunctie. De rechtbank heeft het college opgedragen een nieuw besluit op bezwaar te nemen. Bij besluit op bezwaar van 30 juli 2021 heeft het college ter uitvoering van de uitspraak van de rechtbank opnieuw op het bezwaar beslist en het bezwaar van appellant opnieuw ongegrond verklaard en het eerder genomen besluit van 30 januari 2020 opnieuw in stand gelaten.

In hoger beroep betoogt appellant dat het besluit van 30 juli 2021 opnieuw onzorgvuldig is genomen en onvoldoende draagkrachtig is gemotiveerd. Het college betoogt onder andere dat de rechtbank miskent dat de door appellant gevraagde omgevingsvergunning terecht is geweigerd. Het voert aan dat er homogene woongebieden dreigen te ontstaan in Haarlem. De vaste gedragslijn die het college met ingang van 2020 hanteert om dit tegen te gaan, is op 9 november 2020 zwart op wit gezet in het document 'Richtlijn omzetten bestemming bedrijf naar wonen'. Het college wijst in hoger beroep op een zevental weigeringsbesluiten die tonen dat door het college met ingang van 2020 een vaste gedragslijn is gehanteerd.

Rechtsvragen

1. Mocht het college op grond van een gedragsrichtlijn die niet als een beleidsregel als bedoeld in artikel 1:3, vierde lid, van de Awb, is aan te merken, in casu de omgevingsvergunning weigeren?
2. Mocht het college het belang bij het tegengaan van homogene woongebieden en behoud van bedrijfsruimte zwaarder laten wegen dan het belang van appellant bij het legaliseren van de woonfunctie?

Uitspraak

1. De vaste gedragslijn die het college in het stuk van 9 november 2020 heeft neergelegd en aan het besluit van 30 juli 2021 ten grondslag heeft gelegd, komt erop neer dat het college homogene woongebieden wil tegengaan. Het algemene uitgangspunt is dat er niet wordt meegewerkt aan afwijking van het bestemmingsplan ten behoeve van een woonfunctie en dat de bedrijfsfunctie wordt behouden. In deze gedragslijn is benadrukt dat functiemenging bijdraagt aan stedelijke dynamiek en sociale veiligheid. Panden met bedrijfsfuncties bieden mogelijkheden voor beginnende ondernemers en werkgelegenheid. Uitgangspunt voor situaties waar bedrijfsvoering binnen de huidige, toegestane situatie mogelijk is, is dat aangetoond moet worden dat wijziging naar een andere maatschappelijke of commerciële functie onmogelijk is, voordat het college medewerking verleent aan een woonfunctie. Volgens de gedragslijn kan er meegewerkt worden aan afwijking ten behoeve van wonen als de huidige bedrijfsbestemming niet meer passend is in de huidige, specifieke locatie. Bijvoorbeeld bij transformatie van een bedrijventerrein of bij een locatie waar geen reële kans is op bedrijfsvoering.

Dat het college wat in het stuk van 9 november 2020 is neergelegd met ingang van 2020 als vaste gedragslijn heeft gehanteerd, blijkt uit het feit dat het college sinds die datum meerdere vergunningen heeft geweigerd voor het in afwijking van het bestemmingsplan toestaan van woonfuncties (vergelijk overweging 2.2 van de uitspraak van de Afdeling van 24 mei 2017, ECLI:NL:RVS:2017:1378). Het college heeft in dit verband gewezen op de situaties van diverse adressen. Hieruit blijkt dat sprake is van een bestendige praktijk, oftewel dat de gedragslijn consequent wordt toegepast. Appellant heeft ook niet betwist dat sprake is van een vaste gedragslijn.

Deze door het college gevolgde vaste gedragslijn kan niet als kennelijk onredelijk worden aangemerkt. Daarnaast is niet aannemelijk gemaakt dat de gedragslijn onjuist is toegepast. De omstandigheden dat de bewoning van de begane grond wordt gedoogd en dat er volgens

appellant geen parkeergelegenheid is, maken niet dat bedrijfsvoering in de toekomst niet reëel is. Hoewel de gedragslijn niet is neergelegd in een beleidsregel als bedoeld in artikel 1:3, vierde lid, van de Awb, mag het college de gedragslijn volgen, mits het de keuze daarvoor bij ieder individueel besluit opnieuw motiveert. Dit volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 14 augustus 2019, ECLI:NL:RVS:2019:2766, onder 8.1.

Het college heeft in het besluit van 30 juli 2021 en het stuk van 24 augustus 2021 toegelicht dat de begane grond van het pand geen belangrijke toevoeging is aan de Haarlemse woningvoorraad, dat het de resterende bedrijfsruimte wil behouden en dat geen sprake is van de transformatie van een voormalig bedrijventerrein naar een woon-werkgebied. Medewerking aan afwijking van het bestemmingsplan zou tot gevolg hebben dat het woongebruik op de begane grond planologisch en feitelijk moeilijk meer kan worden beëindigd, zodat de bedrijfsfunctie permanent verloren kan gaan. Omdat het college heeft aangegeven waarom in dit geval is gekozen voor toepassing van de gedragslijn, is het besluit daarmee naar het oordeel van de Afdeling voldoende gemotiveerd.

2. Het college heeft naar het oordeel van de Afdeling het belang bij het tegengaan van homogene woongebieden en behoud van bedrijfsruimte zwaarder mogen laten wegen dan het belang van appellant bij het legaliseren van de woonfunctie. Daarbij dient in aanmerking te worden genomen dat de bewoning in het pand wordt gedoogd, gelet op de toezegging die het college in de brief van 13 januari 2020 heeft gedaan, zodat appellant het strijdige gebruik vanwege de bewoning van de begane grond van het pand niet hoeft te beëindigen. De Afdeling ziet daarom geen aanleiding voor het oordeel dat de nadelige gevolgen van het besluit van 30 juni 2021 onevenredig zijn in verhouding tot de met dat besluit te dienen doelen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 14-09-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:2693

Zaaknummer: 202104902/1/R1

Wetsartikelen: 1:3 lid 4 Awb

RECHTSPRAAK

Aanslagen Afvalstoffenheffing/Rijswijk

Gemeente voldoet niet aan haar inzamelingsplicht voor huishoudelijke afvalstoffen, omdat de dichtstbijzijnde afvalcontainer op 850 meter van de woning van belanghebbende ligt.

Casus

De heffingsambtenaar van de gemeente Rijswijk heeft een bewoner van een woning aanslagen in de afvalstoffenheffing opgelegd. De woning is gelegen in een hofje met kantoorpanden waarvan enkele kantoorpanden mede zijn voorzien van een woonbestemming. Belanghebbende is de enige die gebruikmaakt van de woonbestemming. In de directe omgeving van het hofje zijn uitsluitend kantoorpanden gesitueerd. De bezwaren tegen de aanslagen zijn ongegrond verklaard.

Tegen de beslissingen op bezwaar is vervolgens bij de rechtbank beroep ingesteld. Daarbij is aangevoerd dat geen sprake is van een perceel waarvoor een verplichting tot inzameling geldt. De rechtbank heeft geoordeeld dat er wel voor de gemeente een verplichting tot inzameling geldt en heeft het beroep ongegrond verklaard. Tegen deze uitspraak is bij het gerechtshof hoger beroep ingesteld. In hoger beroep is in geschil of de gemeente wel voldoet aan haar inzamelingsplicht ter zake van huishoudelijke afvalstoffen. De belanghebbende voert in dat kader aan dat de gemeente geen mogelijkheid biedt om de huishoudelijke afvalstoffen in de nabijheid van de woning, en aldus binnen redelijke afstand tot de woning, aan te bieden. De heffingsambtenaar stelt dat de gemeente haar inzamelingsplicht wel nakomt, aangezien zij een Avalex-afvalpas aan belanghebbende heeft verstrekt, waarmee belanghebbende enerzijds zijn huishoudelijke afvalstoffen in iedere ondergrondse afvalcontainer in de gemeente Rijswijk en anderzijds zijn grove huishoudelijke afvalstoffen in de milieustraat kan aanbieden.

Rechtsvraag

Heeft de gemeente niet voldaan aan haar inzamelingsplicht omdat er geen mogelijkheid is om de huishoudelijke afvalstoffen binnen redelijke afstand tot de woning aan te bieden?

Uitspraak

Op grond van artikel 10.21, eerste lid, van de Wet Milieubeheer (de Wet) in combinatie met artikel 10.26, eerste lid, letter a, van de Wet draagt de gemeente ervoor zorg dat de huishoudelijke afvalstoffen ten minste eenmaal per week worden ingezameld nabij elk binnen haar grondgebied gelegen perceel, waar zodanige afvalstoffen geregeld kunnen ontstaan. Op grond van artikel 3 van de Verordening van de gemeenteraad van de gemeente Rijswijk houdende regels omtrent de heffing en invordering van afvalstoffenheffing 2020 en de Verordening van de gemeenteraad van de gemeente Rijswijk houdende regels omtrent de heffing en invordering van afvalstoffenheffing 2019 wordt een afvalstoffenheffing geheven van degene die in de gemeente gebruikmaakt van een perceel waarvoor volgens artikel 10.21 en 10.22 van de Wet een verplichting tot het inzamelen van (grove) huishoudelijke afvalstoffen geldt.

Hoewel het geschilpunt tussen partijen van het begin af aan gaat om de vraag of in de nabijheid van de woning een ondergrondse afvalcontainer is gevestigd en de Rechtbank partijen de gelegenheid heeft gegeven samen nog eens naar de zaak te kijken, heeft de Heffingsambtenaar, zoals belanghebbende ter zitting van het Hof heeft toegelicht, van die mogelijkheid – ondanks aandringen van belanghebbende – geen gebruik gemaakt. Ter zitting van het Hof heeft de Heffingsambtenaar bovendien verklaard ook thans nog niet op de hoogte te zijn van de locatie van de dichtstbijzijnde ondergrondse afvalcontainer waar belanghebbende zijn huishoudelijke afvalstoffen kan aanbieden. Onderzoek van het Hof op de openbare website van Avalex heeft uitgewezen dat de dichtstbijzijnde mogelijkheid om huishoudelijke afvalstoffen aan te bieden, de afvalcontainer op [adres 2] te [woonplaats] is. Deze afvalcontainer is gelegen op 850 meter van de woning. Naar het oordeel van het Hof biedt de gemeente belanghebbende hiermee niet de gelegenheid om huishoudelijke afvalstoffen aan te bieden op een plaats binnen een redelijke afstand van zijn perceel (vgl. HR 27 februari 2009, ECLI:NL:HR:2009:BH4084, BNB 2009/119). Daarmee voldoet de gemeente niet aan haar inzamelplicht. Het gelijk is aan belanghebbende. De aanslagen afvalstoffenheffing kunnen niet in stand blijven.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 09-06-2022

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2022:1036

Zaaknummer: BK-21/01176 en BK-21/01177

Wetsartikelen: 10.21 lid 1 Wm, 10.22 Wm en 10.26 lid 1 letter a Wm

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning milieu/Noord-Holland

De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank de aan Tata Steel verleende omgevingsvergunning voor onder meer een nieuwe wandeloven ten onrechte heeft vernietigd.

Casus

Omgevingsvergunning voor Tata Steel voor het bouwen van een nieuwe wandeloven en voor het veranderen van de inrichting door ingebruikname van de wandeloven en door het verhogen van de capaciteit van de warmbandwalserij van ongeveer 5 miljoen ton naar 5,5 miljoen ton warmgewalst staal.

De rechtbank heeft de omgevingsvergunning onder meer vernietigd omdat ten onrechte geen onderzoek is gedaan naar de emissie van de zeer zorgwekkende stoffen lood en nikkel.

Tata Steel betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat een dergelijk onderzoek niet noodzakelijk is.

Rechtsvragen

1. Heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het college onderzoek had moeten doen naar de emissie van de zeer zorgwekkende stoffen lood en nikkel?
2. Was er voor het college aanleiding om op grond van artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo, afwijkende voorschriften aan de omgevingsvergunning te verbinden?

Uitspraak

1. De Afdeling overweegt dat uit de uitspraak van de rechtbank niet kan worden afgeleid op grond waarvan het college onderzoek had moeten (laten) doen naar de emissie en/of immissie van lood en nikkel. Het enkele feit dat de emissie van lood en nikkel toeneemt als gevolg van de capaciteitsuitbreiding, is daarvoor onvoldoende.

Daarvoor is ten eerste van belang dat, zoals de rechtbank terecht heeft geconcludeerd, de omgevingsvergunning niet in betekenende mate bijdraagt aan de concentratie in de buitenlucht van stoffen waarvoor in bijlage 2 een grenswaarde is opgenomen. Zoals hiervoor is overwogen, is de toename van de concentratie van PM₁₀ en NO₂ immers minder dan 3% van de grenswaarde voor de jaargemiddelde concentratie van deze stoffen. Dat betekent dat een afzonderlijke beoordeling aan de grenswaarden – waaronder die voor lood – achterwege kan blijven. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

Ten tweede is de rechtbank ten onrechte eraan voorbij gegaan dat afdeling 2.3 van het Activiteitenbesluit van toepassing is op de emissie van ZZS vanuit de warmbandwalserij. Zoals ook vermeld in de omgevingsvergunning, gelden deze algemene regels rechtstreeks. De emissie van ZZS naar de lucht is daarom niet aan de orde bij de omgevingsvergunning. Naar het oordeel van de Afdeling was het college dan ook niet gehouden om in het kader van die vergunning onderzoek te doen naar de emissie van lood en nikkel.

2. Voor zover de rechtbank aan haar oordeel ten grondslag heeft gelegd dat het college had moeten onderzoeken of vanwege de emissie van lood en nikkel voorschriften aan de omgevingsvergunning moeten worden verbonden die afwijken van de algemeen verbindende voorschriften in afdeling 2.3 van het Activiteitenbesluit, volgt de Afdeling dat evenmin. Kort samengevat moet het college op grond van artikel 2.22, vijfde lid, tweede volzin van de Wabo, afwijkende voorschriften aan de omgevingsvergunning verbinden als dat nodig is in het belang van het milieu. De Afdeling is niet gebleken dat zo'n situatie zich voordoet. In de omgevingsvergunning is juist toegelicht dat uit metingen van de GGD volgt dat de concentraties nikkel en lood in de omgeving van Tata Steel ruimschoots onder de wettelijke grens- en richtwaarden liggen. Zo bedraagt de jaargemiddelde concentratie lood in de IJmond ongeveer 10 nanogram/m³, een factor 50 lager dan de wettelijke grenswaarde van 0,5 microgram/m³, aldus de omgevingsvergunning. Verder heeft het college uiteengezet dat de omgevingsvergunning tot een geringe toename van ZZS leidt. De Afdeling ziet dan ook geen aanleiding voor het oordeel dat in het belang van het milieu afwijkende voorschriften aan de vergunning hadden moeten worden verbonden of onderzoek daarnaar had moeten worden gedaan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 21-09-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:2746

Zaaknummer: 202201174/1/R4

Wetsartikelen: 2.22 lid 5 Wabo

RECHTSPRAAK

Handhaving/Utrecht

Handhaving vanwege overtreding van een gebruiksregel uit het bestemmingsplan, die voorschrijft dat inrichtingen en/of installaties als bedoeld in bijlage C of D van het Besluit mer waarbij de drempelwaarde kolom 2 wordt overschreden, niet zijn toegestaan.

Casus

Het college heeft aan eiseres een last onder dwangsom opgelegd vanwege het overtreden van artikel 3.5, onder e van de planregels. In deze planregel staat dat met betrekking tot het gebruik de volgende regel geldt: oprichting, uitbreiding en wijziging van inrichtingen en/of installaties als bedoeld in bijlage C of D van het Besluit milieueffectrapportage, zoals geldend ten tijde van het vaststellen van het bestemmingsplan, waarbij de betreffende drempelwaarde genoemd in kolom 2 van de betreffende onderdelen worden overschreden, zijn niet toegestaan.

Eiseres is van mening dat zij de planregel niet overtreedt. Zij vindt dat deze planregel niet op haar van toepassing is, omdat haar bedrijf al was opgericht op het moment dat deze planregel van kracht werd. Daarnaast stelt eiseres dat zij op grond van de verleende omgevingsvergunning voor het bouwen van keerwanden meer dan 50 ton aan afvalstoffen per dag mag opslaan.

Rechtsvraag

Is de overtreding gelegaliseerd met de verleende omgevingsvergunning voor het bouwen van keerwanden?

Uitspraak

De rechtbank ziet in de dossierstukken geen aanknopingspunten voor het oordeel dat het college in weerwil van de planregels een omgevingsvergunning heeft verleend voor het gebruik van het perceel voor opslag en verwijdering van meer dan 50 ton afvalstoffen per dag. Daarbij betreft zij dat in de aanvraag zelf staat dat het bouwwerk gebruikt gaat worden voor 'opslag van diverse bulk- en stukgoederen'. Dit is overeenkomstig het bestemmingsplan,

zolang de capaciteit onder de 50 ton per dag blijft. Uit het dossier volgt verder dat een notitie van M-tech van 22 oktober 2015 met als onderwerp 'tweede aanvulling van de melding Activiteitenbesluit' deel uitmaakt van de aanvraag om omgevingsvergunning. Deze melding bevat weliswaar een tabel met een overzicht van de verschillende afvalstoffen en de jaarcapaciteit, wat omgerekend neerkomt op (veel) meer dan 50 ton per dag, maar dat is onvoldoende om tot een ander oordeel te komen. Volgens de notitie passen de gemelde bedrijfsactiviteiten binnen de kaders van het geldende bestemmingsplan dat bedrijven met maximaal milieucategorie 4.1 zijn toegestaan. In deze notitie of de aanvraag wordt niet gerefereerd aan artikel 3.5, onder e, van de planregels. Het dossier laat het beeld zien dat zowel het college als eiseres destijds niet hebben onderkend dat sprake was van strijd met deze planregel, zoals het college op zitting ook heeft gesteld. Eiseres heeft dit niet betwist.

De rechtbank overweegt dat het college bij de toetsing van een aanvraag om omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen aan het bestemmingsplan onderzoek moet doen naar het gebruik van het bouwwerk. Omdat het college ervan uit is gegaan dat de keerwanden in overeenstemming met de gebruiksregels zouden worden gebruikt en zich niet bewust was van de strijdigheid met artikel 3.5, onder e, van de planregels, bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat het college die aanvraag ten onrechte niet mede als aanvraag voor een c-vergunning heeft opgevat.

De rechtbank oordeelt dat de omgevingsvergunning het gebruik van de keerwanden voor opslag van meer dan 50 ton afvalstoffen per dag niet heeft gelegaliseerd. Dit betekent dat sprake is van een overtreding en dat het college bevoegd is om daartegen handhavend op te treden.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 24-08-2022

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2022:3410

Zaaknummer: UTR 20/4776 en UTR 21/5211

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Burgerlijk recht/Wet geurhinder en veehouderij

De rechtbank is van oordeel dat de Staat onrechtmatig heeft gehandeld door te ruime normen in de Wet geurhinder en veehouderij op te nemen.

Casus

Eisers wonen allen in de directe omgeving van intensieve veehouderijen en ondervinden stankoverlast daarvan. Zij vorderen onder meer dat de rechtbank voor recht zal verklaren dat de Staat onrechtmatig handelt jegens eisers zolang hij de huidige geurhinderregelgeving, met name de normering voor geurbelasting in de Wet geurhinder en veehouderij (Wgv) in stand laat.

Rechtsvragen

1. Op welke wijze kan een grenswaarde worden bepaald waarboven geurbelasting niet meer acceptabel is?
2. Wanneer is de geurbelasting in strijd met artikel 8 EVRM en is er sprake van onrechtmatigheid van de Staat?

Uitspraak

1. Eisers wijzen in de eerste plaats op de in de bijlagen 6 en 7 bij de Handleiding [bedoeld wordt de Handleiding bij de Wet geurhinder en veehouderij] opgenomen cijfers. Deze bijlagen beogen onder meer gemeenteraden houvast te bieden bij de vaststelling hoeveel geurhinder op gebiedsniveau acceptabel is.

In de bijlagen wordt de voorgrondgeurbelasting cijfermatig afgezet tegen de zogenoemde geurhinderpercentages. Laatstgenoemde percentages zijn gebaseerd op de – niet betwiste – milieukwaliteitscriteria die het RIVM in zijn rapportages voor geurhinder hanteert. Kort gezegd is het op grond van deze cijfers mogelijk om een relatie te leggen tussen de

geurbelasting uitgedrukt in ou/m^3 en de milieukwaliteit op gebiedsniveau. Combinatie van de cijfers uit deze twee bijlagen leidt inderdaad tot de resultaten die eisers ter onderbouwing van hun vorderingen naar voren hebben gebracht. De milieukwaliteit in een concentratiegebied dient als 'matig' te worden gekwalificeerd als de voorgrondbelasting aldaar $6,6 \text{ ou}/\text{m}^3$ tot $10 \text{ ou}/\text{m}^3$ bedraagt, 'tamelijk slecht' als deze belasting $10 \text{ ou}/\text{m}^3$ tot $14 \text{ ou}/\text{m}^3$ bedraagt, 'slecht' vanaf $14 \text{ ou}/\text{m}^3$ tot $19,4 \text{ ou}/\text{m}^3$, 'zeer slecht' vanaf $19,4 \text{ ou}/\text{m}^3$ tot $25,3 \text{ ou}/\text{m}^3$ en 'extreem slecht' boven $25,3 \text{ ou}/\text{m}^3$. In deze cijfers is verdisconteerd dat individuen in een concentratiegebied geacht [worden] meer hinder te dulden. Ter vergelijking: als de geurbelastingcijfers worden gecombineerd met de voorgrondbelastingcijfers betreffende niet-concentratiegebieden is de uitkomst dat de milieukwaliteit al 'zeer slecht' is bij een belasting van ongeveer $8,5$ tot $11,7 \text{ ou}/\text{m}^3$. Niet betwist is verder dat uit het RIVM-rapport Geur en gezondheid uit 2015, waarin gebruik wordt gemaakt van een herziene schaal voor de milieukwaliteit, volgt dat de milieugezondheidskwaliteit in een concentratiegebied onvoldoende is bij een voorgrondbelasting van 14 tot $31,2 \text{ ou}/\text{m}^3$ en ruim onvoldoende bij een voorgrondbelasting van $31,2 \text{ ou}/\text{m}^3$.

De rechtbank neemt als uitgangspunt – waarover volgens haar toch geen redelijke discussie zou kunnen bestaan – dat het onacceptabel is individuen min of meer permanent bloot te stellen aan een woonomgeving waarvan de milieukwaliteit 'zeer slecht' of 'extreem slecht' is geworden en de milieugezondheidskwaliteit 'onvoldoende' of 'ruim onvoldoende'. Gezien de hiervoor genoemde cijfers is dat (op gebiedsniveau) aan de orde als de belasting $19,4 \text{ ou}/\text{m}^3$ of hoger bedraagt, waarin is verdisconteerd dat personen in bepaalde gebieden meer geurhinder moeten dulden. Een dergelijke belasting – die maar liefst ongeveer vier maal de (maximale) geurnorm in industriegebieden bedraagt – wordt in de hieronder volgende beoordeling dan ook als grenswaarde gehanteerd. De rechtbank tekent hierbij aan dat de belasting weliswaar is gedefinieerd op gebiedsniveau, maar dat er geen aanknopingspunten zijn om aan te nemen dat die niet relevant zou zijn voor individuele personen die in het gebied wonen. Nu de ruim genomen grenswaarde gebaseerd is op algemeen aanvaarde normen, staat het aannemen van die waarde niet op gespannen voet met de taakverdeling tussen rechter en wetgever.

2. In lijn met het eerder overwogene is de rechtbank van oordeel dat in de gevallen van eisers die na intrek in de woning ondanks reducerende maatregelen zijn geconfronteerd met een stankoverlast die de $19,4 \text{ ou}/\text{m}^3$ is gaan overschrijden en waarbij de kwaliteit van het milieu in en rond de woning van het individu dus 'zeer slecht' is geworden, geen sprake meer is van een fair balance tussen economische belangen en de gezondheidsbelangen van het individu. De Staat heeft ook geen omstandigheden naar voren gebracht die op dit punt tot een ander oordeel zouden kunnen leiden. In die gevallen is sprake van strijd met artikel 8 EVRM waarbij de onrechtmatigheid van de Staat erin gelegen is dat hij de vergunningverstreckende lagere

overheden door te ruime wettelijke normen in de positie heeft geplaatst, waarin zij ten koste van die eisers vergunningen mogen of moeten verstrekken die een te zware wissel trekken op de gezondheid van die individuen. De kern van deze zaak is dat door de in 2006/2007 geïntroduceerde wetgeving de balans tussen de belangen van deze bewoners en de belangen van de intensieve veehouderij zoek is geraakt.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 14-09-2022

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2022:9119

Zaaknummer: C-09-594148-HA ZA 20-547

Wetsartikelen: 6:162 BW en 8 EVRM

RECHTSPRAAK

Planschade/gemeente De Bilt

Normaal maatschappelijk risico. Ontwikkeling past binnen het gemeentelijk beleid, maar niet binnen het gedurende een reeks van jaren gevoerde gemeentelijke beleid.

Casus

Appellante is sinds 1 maart 2004 eigenares van de woning te Bilthoven. Op 27 juli 2017 heeft zij bij het college een aanvraag ingediend om tegemoetkoming in planschade die zij in de vorm van waardevermindering van de woning heeft geleden door de inwerkingtreding van het bij raadsbesluit van 23 juni 2011 vastgestelde bestemmingsplan Emmaplein en Vinkenplein Bilthoven.

In dit geval gaat het om het oprichten van een gebouw ten behoeve van dienstverlening en detailhandel op de begane grond en appartementen daarboven. Dit is een normale maatschappelijke ontwikkeling. Partijen zijn verdeeld over de omvang van het normaal maatschappelijk risico. Appellante betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het college de onder het normale maatschappelijke risico vallende schade terecht op 3 procent van de waarde van de woning, onmiddellijk vóór het ontstaan van de schade, heeft vastgesteld. Zij voert aan dat de ontwikkeling naar haar aard en omvang niet paste binnen het gedurende een reeks van jaren gevoerde beleid.

Rechtsvraag

Had de hoogte van het normaal maatschappelijk risico op 3 procent gesteld kunnen worden?

Uitspraak

Uit de rechtspraak van de Afdeling volgt dat de hoogte van de drempel primair wordt bepaald door het antwoord op de vraag of en zo ja, in hoeverre de desbetreffende planologische ontwikkeling in de lijn der verwachtingen lag, met dien verstande dat, gelet op artikel 6.2, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wro, de drempel bij indirecte planschade – planschade door een planologische verandering op de gronden van derden – minstens 2 procent van de

waarde van de onroerende zaak is. Voor het antwoord op voormelde vraag is in ieder geval van belang of en zo ja, in hoeverre de planologische ontwikkeling naar haar aard en omvang binnen de ruimtelijke structuur van de omgeving en binnen het gedurende een reeks van jaren gevoerde ruimtelijke beleid paste.

Indien geheel aan beide indicatoren wordt voldaan, mag het bestuursorgaan een drempel van 5 procent van de waarde van de onroerende zaak toepassen. Indien aan één van beide indicatoren maar voor een deel wordt voldaan, is het hanteren van een drempel van 4 procent in beginsel aangewezen. Indien aan één van beide indicatoren in het geheel niet wordt voldaan of indien aan beide indicatoren deels wordt voldaan, is het hanteren van een drempel van 3 procent in beginsel aangewezen. Indien slechts aan één van beide indicatoren voor een deel wordt voldaan, of indien aan beide indicatoren in het geheel niet wordt voldaan, is in beginsel het toepassen van het minimumforfait van 2 procent, zoals bedoeld in artikel 6.2, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wro, aangewezen. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 3 november 2021 (ECLI:NL:RVS:2021:2402) onder 7.15.

(...)

In het advies van 1 november 2019 is, ter toelichting van het standpunt dat de ontwikkeling naar haar aard en omvang geheel binnen het gedurende een reeks van jaren gevoerde gemeentelijke beleid paste, gewezen op een van de gemeente verkregen overzicht (bijlage 11 bij het advies). Daaruit blijkt dat de gemeente sinds 1997 bezig is met de herontwikkeling van het centrum van Bilthoven. Verder is in de toelichting bij het nieuwe bestemmingsplan opgenomen dat het centrum van Bilthoven in de gemeente De Bilt volop in beweging is, dat de gemeente eind 2007 heeft besloten om in samenwerking met ProRail te werken aan twee spoorwegonderdoorgangen ter hoogte van de Soestdijkseweg en de Spoorlaan, dat een plan is ontwikkeld voor een nieuw dorpshart ter hoogte van het Vinkenplein, dat het winkelcentrum De Kwinkelier voor een grondige renovatie staat en dat het masterplan is opgesteld om deze ontwikkelingen in goede banen te leiden en op elkaar af te stemmen. Op basis van het masterplan is een groot aantal nadere onderzoeken uitgevoerd en zijn onder andere enkele stedenbouwkundige plannen voor het centrumgebied opgesteld. Om de ruimtelijke plannen uit het masterplan en alle deelplannen en onderzoeken uit te kunnen voeren, heeft de gemeente een actueel juridisch-planologisch toetsingskader voor het centrumgebied nodig. Het voorliggende plan is als voorontwerp vrijgegeven voor inspraak en aan instanties voor advies voorgelegd. In het voorontwerp maakten ook de deelgebieden Stationsgebied en winkelcentrum De Kwinkelier deel uit van het plangebied. Gezien de verschillende vraagstukken die in het gebied spelen, is er voor gekozen om het plan op te delen in afzonderlijke bestemmingsplannen. Voor de gebieden Stationsgebied en winkelcentrum De Kwinkelier zijn afzonderlijke bestemmingsplannen opgesteld en met het oog op een snelle

voortgang afzonderlijk in procedure gebracht. Deze bestemmingsplannen zijn op 28 oktober 2010 vastgesteld. Het deelgebied Emmaplein en Vinkenplein is juridisch-planologisch daarin niet meegenomen en later geregeld in het nieuwe bestemmingsplan, aldus de toelichting in het nieuwe bestemmingsplan.

In dezelfde bijlage 11 bij het advies van 1 november 2019 is een overzicht gegeven van de beleidskaders en belangrijkste beslispunten in de periode tussen mei 1997 en juni 2004. Uit deze beleidskaders en beslispunten blijkt niet van een concreet beleidsvoornemen tot een ontwikkeling in het plangebied die vergelijkbaar is met de ontwikkeling die met het nieuwe bestemmingsplan en de omgevingsvergunning van 26 februari 2018 mogelijk is gemaakt.

Aldus heeft het college niet aannemelijk gemaakt dat de ontwikkeling binnen het deelgebied Emmaplein en Vinkenplein naar haar aard en omvang geheel binnen het gedurende een reeks van jaren gevoerde gemeentelijke beleid paste.

[Appellante] bestrijdt in hoger beroep niet dat de ontwikkeling in het plangebied naar haar aard en omvang geheel binnen het masterplan paste.

Voor zover de ontwikkeling mogelijk is gemaakt door het nieuwe bestemmingsplan, was het masterplan weliswaar het toepasselijke gemeentelijke beleid, maar nog niet het gedurende een reeks van jaren toepasselijke beleid. Dat betekent dat de ontwikkeling in zoverre niet binnen het gedurende een reeks van jaren gevoerde gemeentelijke beleid paste. Voor zover de ontwikkeling mogelijk is gemaakt door de omgevingsvergunning van 26 februari 2018, is dat anders, omdat het masterplan ten tijde van belang het gedurende een reeks van jaren toepasselijke beleid was. Dat betekent dat de ontwikkeling waar het gaat om de afwijking van de bouw- en goothoogte, die door deze omgevingsvergunning is gemaakt, wel binnen het gedurende een reeks van jaren gevoerde gemeentelijke beleid paste.

Uit het voorgaande volgt dat het college onvoldoende draagkrachtig heeft gemotiveerd dat voor zover de schade een gevolg is van de inwerkingtreding van het nieuwe bestemmingsplan, de omvang van het normale maatschappelijke risico gelijk is aan 3 procent van de waarde van de woning, onmiddellijk voorafgaand aan de inwerkingtreding van het nieuwe bestemmingsplan. De rechtbank heeft dat ten onrechte niet onderkend.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 14-09-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:2678

Zaaknummer: 202100405/1/A2

Wetsartikelen: 6.2 Wro

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning brandveilig gebruik/Leudal

Relativiteitsvereiste kan – in het kader van de omgevingsvergunning brandveilig gebruik – niet worden tegengeworpen aan de eigenaar en gebruiker van een direct aangrenzend perceel.

Casus

Het college van burgemeester en wethouders (het college) heeft op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) een omgevingsvergunning verleend voor brandveilig gebruik. De omgevingsvergunning is verleend onder de in de vergunning genoemde voorschriften en met een instandhoudingstermijn van vijftien jaar. Eiser heeft tegen het besluit tot verlening van de omgevingsvergunning beroep ingesteld bij de rechtbank. Het college stelt zich op het standpunt dat de beroepsgronden van eiser afstuiten op het relativiteitsvereiste (artikel 8:69a van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)), omdat niet valt in te zien dat eiser een belang heeft dat wordt beschermd door de omgevingsvergunning brandveilig gebruik.

Rechtsvraag

Worden de belangen van eiser kennelijk niet beschermd door de omgevingsvergunning brandveilig gebruik (meer specifiek: de norm 'brandveiligheid met het oog op het voorziene gebruik van het bouwwerk' in artikel 2.13 Wabo)?

Uitspraak

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet aanpassing bestuursprocesrecht (Kamerstukken II, 2009/10, 32 450, nr. 3) blijkt dat de wetgever met artikel 8:69a van de Awb de eis heeft willen stellen dat er een verband moet bestaan tussen een beroepsgrond en het belang waarin eiser door het bestreden besluit dreigt te worden geschaad. De bestuursrechter mag een besluit niet vernietigen wegens schending van een rechtsregel die kennelijk niet strekt tot bescherming van het belang van eiser. De rechtbank moet daarom beoordelen of de

norm waarop eiser zich beroept kennelijk niet strekt tot bescherming van zijn belangen.

Het toetsingskader voor de omgevingsvergunning brandveilig gebruik wordt gegeven in artikel 2.13 van de Wabo en ziet op 'de brandveiligheid met het oog op het voorziene gebruik van het bouwwerk'. Eiser beroept zich (kennelijk) op de in dit artikel gegeven norm en wil brandgevaar dan wel negatieve gevolgen van een eventuele brand voor hem voorkomen. Nu eiser in beginsel gevolgen van enige betekenis kan ondervinden, valt niet op voorhand in te zien dat normen die een brandveilig gebruik moeten waarborgen, niet strekken tot bescherming van zijn belang als eigenaar en gebruiker van een direct aan het vakantiepark grenzend (en een zich in de directe nabijheid van het logiesgebouw bevindend) perceel. Anderzijds lijken de normen die met de omgevingsvergunning worden gediend, in aanvulling op de algemene brandveiligheidseisen van het Bouwbesluit 2012 (het Bouwbesluit), vooral te zien op de veiligheid van de gebruikers van het gebouw zelf. De vergunning is immers vereist, zo volgt uit artikel 2.2 van het Besluit omgevingsrecht, voor het gebruiken van gebouwen, kort gezegd, voor een (relatief) groot aantal personen en/of voor kwetsbare personen. Daar staat weer tegenover dat in artikel 3.3 van de Regeling omgevingsrecht, waarin de indieningsvereisten voor de omgevingsvergunningaanvraag staan, niet alleen gegevens noemt die betrekking hebben op het ontluchten van het gebouw, maar ook gegevens die zien op het voorkomen van (verspreiding van) brand en op het bestrijden van een brand.

Ter zitting heeft verweerder verwezen naar de uitspraak van de Afdeling van 15 maart 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:663, r.o. 4. en 4.1) waaruit volgt dat de brandveiligheidseisen uit het Bouwbesluit strekken tot bescherming van de belangen van eigenaren en gebruikers van de gebouwen waarvoor deze eisen gelden, en van eigenaren en gebruikers van belendende gebouwen. Als deze jurisprudentie van de Afdeling over het Bouwbesluit en het relativiteitsvereiste ook van toepassing wordt geacht op de omgevingsvergunning brandveilig gebruik, dan is hetgeen onder 5.6 is geoordeeld van belang: eiser is eigenaar van een aangrenzend perceel, maar van belendende gebouwen kan, gelet op de afstand van ongeveer 100 meter tussen eisers woning en het logiesgebouw niet gesproken worden. Dit zou tot de conclusie moeten leiden dat het relativiteitsvereiste in de weg staat aan vernietiging van het bestreden besluit vanwege mogelijke strijd met artikel 2.13 van de Wabo, waarop eiser zich (kennelijk) beroept.

Toch trekt de rechtbank die conclusie niet. De rechtbank stelt namelijk vast dat de omgevingsvergunning brandveilig gebruik ingevolge artikel 3.10, eerste lid, onder b, van de Wabo moet worden voorbereid (en ook is voorbereid) met de uitgebreide voorbereidingsprocedure als bedoeld in paragraaf 3.3 van de Wabo. Hoewel de wetgever met het invoeren van de vergunningplicht met name het oog lijkt te hebben gehad op de veiligheid van de gebruikers van het gebouw zelf, valt daarmee niet zonder meer de keuze van diezelfde

wetgever te rijmen om de uitgebreide voorbereidingsprocedure voor te schrijven. Ingevolge die procedure is de uniforme openbare voorbereidingsprocedure van afdeling 3.4 van de Awb van toepassing en moet een ontwerpbesluit ter inzage worden gelegd waartegen een ieder een zienswijze kan indienen (artikel 3.12, vijfde lid, van de Wabo). Dat impliceert dat de wetgever het kennelijk gewenst/noodzakelijk acht dat een ieder de gelegenheid krijgt om zijn mening te geven over de beslissing op een omgevingsvergunningaanvraag voor brandveilig gebruik. De uniforme openbare voorbereidingsprocedure dient er mede voor om te bevorderen dat het bestuursorgaan een zo goed mogelijk inzicht heeft in de belangen die betrokken zijn bij het betreffende besluit en wordt in de Wabo voorgeschreven voor gevallen die grote gevolgen voor de fysieke leefomgeving kunnen hebben en/of gevallen waarbij een relatief groot aantal derden betrokken kan zijn. Als de omgevingsvergunning(plicht) voor brandveilig gebruik enkel betrekking kan hebben op de belangen van de gebruikers zelf en van eigenaren en gebruikers van belendende panden, ligt de keuze voor de uitgebreide voorbereidingsprocedure niet voor de hand. Hoewel die keuze zou kunnen zijn ingegeven door de wens om elke potentiële gebruiker de gelegenheid te geven zijn zienswijze te geven (of enkel door de procedure voldoende lang te maken om bijvoorbeeld de brandweer/veiligheidsregio een advies te kunnen laten uitbrengen, zoals de gemachtigde van verweerder ter zitting opperde), doet dit naar het oordeel van de rechtbank afbreuk aan de evidentie (kennelijkheid) die er moet zijn om het relativiteitsvereiste tegen te werpen.

Op basis van het voorgaande is onvoldoende aannemelijk dat de belangen van eiser kennelijk niet worden beschermd door de omgevingsvergunning brandveilig gebruik. De rechtbank werpt aan eiser daarom het relativiteitsvereiste niet tegen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 07-09-2022

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2022:6858

Zaaknummer: ROE 21/2281

Wetsartikelen: 8:69a Awb, 2.1 lid 1 onder d Wabo en 2.13 Wabo

RECHTSPRAAK

Handhaving/Tilburg

Flitsbezorging is geen ‘detailhandel’ in de zin van het bestemmingsplan.

Casus

Het college van burgemeester en wethouders (het college) heeft een last onder dwangsom opgelegd aan verzoekster. Verzoekster exploiteert een flitsbezorgingsbedrijf. Op grond van het ter plaatse geldende bestemmingsplan is onder meer detailhandel toegestaan. In dit bestemmingsplan is ‘detailhandel’ als volgt gedefinieerd: ‘Het bedrijfsmatig te koop aanbieden (waaronder de uitstalling ten verkoop), verkopen, verhuren en leveren van goederen aan personen die de goederen kopen of huren voor gebruik, verbruik of aanwending anders dan in de uitoefening van een beroeps- of bedrijfsactiviteit, waaronder grootschalige detailhandel, volumineuze detailhandel, tuincentrum en supermarkten. Uitgezonderd zijn: postorderbedrijven, internetbedrijven etc.’ Het college stelt zich op het standpunt dat flitsbezorging, gelet op deze definitie, niet is toegestaan. Volgens verzoekster heeft het college het begrip ten onrechte niet letterlijk uitgelegd.

Rechtsvraag

Valt flitsbezorging binnen de definitie van ‘detailhandel’ van het bestemmingsplan?

Uitspraak

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter omvat de kern van detailhandel – en de hier relevante definitie – dat er op enig moment in de vestiging van verzoekster fysiek contact is tussen verzoekster en de klant. Ten aanzien van de flitsbezorging is daar geen sprake van. Er is geen sprake van verkoop ter plaatse omdat de artikelen via het internet of de app worden besteld en betaald. Op het moment dat het personeel in het pand op de hoogte raakt van de bestelling, is de verkoop al afgerond. Verder bevinden zich in het pand wel producten, maar deze vormen geen uitstalling ten behoeve van de verkoop op internet of via de app. Evenmin is bij flitsbezorging sprake van levering van de goederen op de locatie, omdat het enige fysieke contact tussen verzoekster en de klant plaatsvindt bij het afleveren van de bestelde goederen

op het bezorgadres.

De ter zitting aangehaalde vergelijking van de ruimtelijke uitstraling tussen [naam supermarkt] aan het [adres supermarkt] te [plaats supermarkt] en verzoekster brengt de voorzieningenrechter niet tot een ander oordeel. Zo is een supermarkt erop ingericht dat klanten de aan te kopen goederen zelf in de vestiging verzamelen. Na het afrekenen worden de producten ter plaatse geleverd. De schappen zijn gemiddeld qua hoogte, uitgerust met prijskaartjes en de gangen met goederen zijn breed genoeg voor twee boodschappenkarren en overige manoeuvreerruimte. De door het college bij het controlebezoek op 25 augustus 2022 genomen foto's in de vestiging van verzoekster laten een hoge magazijnopstelling zien, met enkel nummers op de grond. De voorzieningenrechter leidt daaruit af dat het interieur is ingericht op het zo snel mogelijk verzamelen van de af te leveren goederen. Het pand is materieel slechts een (klein) distributiecentrum, van waaruit goederen worden vervoerd naar klanten.

Bij de definitie van detailhandel zijn 'postorderbedrijven, internetbedrijven, etcetera' expliciet uitgezonderd van het begrip 'detailhandel' en deze begrippen zijn niet gedefinieerd in het bestemmingsplan noch anderszins toegelicht. Bij de uitleg van deze begrippen zoekt de voorzieningenrechter aansluiting bij het algemeen spraakgebruik. Volgens het 'Van Dale Groot woordenboek van de Nederlandse taal' is een postorderbedrijf een bedrijf dat postorders uitvoert. De in het spraakgebruik bekende voorbeelden van dit soort bedrijven beschikken vaak over grote magazijnen en zij leveren vanuit die magazijnen hetzij met eigen bezorgers, hetzij via post- of pakketdiensten de bestellingen aan het huisadres van de klant nadat de koop van het artikel via de internetwinkel of app van het bedrijf tot stand is gekomen. Vroeger bracht dit type winkel hun assortiment met een papieren catalogus onder de aandacht van bestaande en potentiële klanten, die hun bestellingen ook via een papieren bestelformulier met de post aan het bedrijf zonden.

De betekenis van de term 'internetbedrijf' moet in het licht van het voorgaande aansluitend aan het begrip postorderbedrijf worden geïnterpreteerd. Van Dale omschrijft deze term als 'bedrijf dat internetdiensten aanbiedt.' Dat is op zichzelf genomen nog een ruime omschrijving die ook de activiteiten van verzoekster kan omvatten. Een engere omschrijving die door alternatieve woordenboeken op internet wordt gegeven is 'bedrijf dat zich met het verlenen van internetdiensten bezig houdt, bijv. een provider'. Als die betekenis wordt aangehouden, lijken de activiteiten van verzoekster daaronder niet te kunnen vallen.

De voorzieningenrechter beschouwt de definitie van detailhandel als één geheel, inclusief de laatste zin ervan waarin staat dat 'postorderbedrijven, internetbedrijven etc.' uitgesloten zijn.

Het woord internetbedrijven kan daarom niet los worden gezien van zijn context en moet in verband met het woord postorderbedrijf worden beschouwd.

De planwetgever heeft aldus juist ook bedrijven uitgesloten die via een webwinkel verkopen en die geen fysieke winkel exploiteren. En juist dát zijn de enige activiteiten waarmee verzoekster in het pand is begonnen en die ook nu nog steeds het overgrote deel van de activiteiten vormen. Dat blijkt bijvoorbeeld ook uit het gegeven dat maar een beperkt deel van het assortiment (één schap met enkele producten naast de thans aanwezige balie in het pand) vrij beschikbaar is en voorts blijkt het uit de verhouding van de transacties uit c&c en de app TGTG in relatie tot de transacties uit flitsbezorging. Dit betekent dat de activiteit flitsbezorging niet voldoet aan de definitie van detailhandel en dus ook dat daarmee de planvoorschriften van het bestemmingsplan worden overtreden.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 15-09-2022

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2022:5370

Zaaknummer: AWB- 22_3912 VV

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Amsterdam

Er is een ruimtelijk relevant verschil tussen het gebruik van een pand voor kamerverhuur en de bewoning van een pand door één huishouden. Het college had de aanvaardbaarheid voor het aspect geluid moeten beoordelen.

Casus

Het college van de gemeente Amsterdam heeft diverse omgevingsvergunningen en een omzettingsvergunning in het kader van de Huisvestingswet verleend om een aantal verdiepingen van een woning te verbouwen en om te zetten naar onzelfstandige woningen (kamers). Met een van deze besluiten (van 27 mei 2020) heeft het college een omgevingsvergunning op grond van de Wabo verleend voor het afwijken van het bestemmingsplan voor het veranderen van de tweede en derde verdieping van het gebouw in vier onzelfstandige woonruimten.

Een omwonende is in beroep, zij vreest voor geluidsoverlast. Volgens haar heeft het omzetten van de woning naar onzelfstandige woningen een negatief effect op de leefomgeving. In de directe omgeving zijn al een aantal woningen omgezet naar onzelfstandige woningen, waaronder op de benedenverdieping van de woning waar het in deze casus om gaat, waar zij in de huidige situatie al overlast van ondervindt. De woningen zijn slecht geïsoleerd en grenzen aan een binnenterrein dat werkt als een klankkast. Nog meer onzelfstandige wooneenheden zullen de geluidsoverlast verergeren.

Volgens het college zijn de leefbaarheidsaspecten al voldoende beoordeeld in het kader van de omzettingsvergunning op grond van de Huisvestingsverordening 2016. Het aspect van de leefbaarheid is meegewogen en is verdisconteerd in deze beleidsregel.

Rechtsvragen

1. Is er een ruimtelijk relevant verschil tussen het gebruik van een pand voor kamerverhuur en de bewoning van een pand door één huishouden?

2. Kon het college bij de afweging over het woon- en leefklimaat in het kader van de omgevingsvergunning voor afwijken van het bestemmingsplan volstaan met een verwijzing naar de beoordeling in het kader van de omzettingsvergunning?

Uitspraak

1. Volgens vaste rechtspraak is er een ruimtelijk relevant verschil tussen het gebruik van een pand voor kamerverhuur en de bewoning van een pand door één huishouden, waarbij het onder meer om (geluids)overlast gaat. Dit ruimtelijk relevante verschil geldt te meer bij kamerverhuur aan studenten, alleen al vanwege de leeftijdssamenstelling en het levensritme van de te onderscheiden groepen bewoners.
2. Gelet hierop had het college naar het oordeel van de rechtbank nader onderzoek moeten doen naar de gevolgen van de omzetting voor het woon- en leefklimaat in de naaste omgeving en op grond van dat onderzoek een zelfstandige ruimtelijke afweging moeten maken. Het college had bij die beoordeling ook de argumenten van eiseres moeten betrekken dat in de naaste omgeving al meerdere woningen worden gebruikt voor kamerverhuur en dat op de benedenverdieping van het gebouw al zes onzelfstandige woonruimten worden verhuurd. Als er in de naaste omgeving al sprake is van een groot aandeel van tijdelijke verhuur of van kamerverhuur (al dan niet aan studenten), kan dat immers van invloed zijn op het woon- en leefklimaat in de naaste omgeving.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 15-07-2022

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2022:3966

Zaaknummer: 21/2634

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Den Haag

Bouwregel evident in strijd met rechtszekerheidsbeginsel.

Casus

Aan vergunninghoudster is een omgevingsvergunning verleend voor het bouwen en strijd met het bestemmingsplan. Met deze omgevingsvergunning wordt een woontoren mogelijk gemaakt.

Ter plaatse van het bouwplan geldt ingevolge 'Omgevingsplan Binckhorst' de bestemming 'Transformatiegebied'.

Eisers stellen dat één van de bouwregels van het omgevingsplan onverbindend is vanwege strijd met het rechtszekerheidsbeginsel. Deze bouwregel betreft artikel 7.2.2, onder b, van de planregels; deze bouwregel luidt als volgt: *'hoogbouw dient zorgvuldig te worden ingepast volgens het Haagse hoogbouwbeleid'*.

Rechtsvraag

Is artikel 7.2.2, onder b, van de planregels evident in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel?

Uitspraak

Volgens jurisprudentie van de Afdeling moet de gemeenteraad, indien hij bij de vaststelling van een bestemmingsplan gebruikmaakt van de in artikel 7c, zesde lid, van het Besluit uitvoering Crisis- en herstelwet bedoelde bevoegdheid om regels te stellen met een open norm, waarvan de uitleg bij de uitoefening van een bij die regels aan te geven bevoegdheid afhankelijk wordt gesteld van beleidsregels, de desbetreffende open norm in de planregels voldoende concreet en objectief begrenzen. Bij beantwoording van de vraag of hiervan sprake is, kan onder meer belang worden gehecht aan de aard en de omvang van de bouw- en gebruiksmogelijkheden waarop de open norm en, in samenhang daarmee, de beleidsregel zien. Daarnaast kan worden meegewogen hoe de bouw- en gebruiksmogelijkheden waarop de open norm ziet, anderszins in de planregels genormeerd zijn en de relatie tussen die andere normering en de open norm.

Op grond van artikel 7.2.2, onder b, van de planregels dient hoogbouw zorgvuldig te worden ingepast volgens het Haagse hoogbouwbeleid. Onder 'hoogbouw' wordt op grond van bijlage 1 'begripsbepalingen en wijze van meten' bij het bestemmingsplan bebouwing met een hoogte van meer dan 50 meter verstaan. De in artikel 7.2.2, onder b, van de planregels opgenomen open norm van een 'zorgvuldige inpassing' van die hoogbouw, is naar het oordeel van de rechtbank dermate ruim dat de planregel onvoldoende houvast biedt met betrekking tot de ter plaatse toelaatbare hoogbouw. Deze norm is daarmee onvoldoende objectief en concreet begrensd. De rechtbank kent hierbij gewicht toe aan het feit dat deze open norm uitsluitend betrekking heeft op hoogbouwprojecten, die naar hun aard ingrijpende ruimtelijke gevolgen hebben. In het bijzonder met betrekking tot dergelijke grootschalige bouwprojecten dient uit de planregel zelf, al dan niet in combinatie met de verbeelding, duidelijk te blijken wat de (maximale) bouwmogelijkheden zijn. De begrenzing van die bouwmogelijkheden mag niet – zoals in dit geval is gebeurd – grotendeels plaatsvinden in een beleidsregel waarnaar in het bestemmingsplan wordt verwezen. De aanvaardbaarheid van een hoogbouwproject op een specifieke locatie, wordt hiermee ten onrechte afhankelijk gesteld van de inhoud van de hoogbouwnota. Weliswaar is in het bestemmingsplan de maximale bouwhoogte voor hoogteaccenten vastgelegd, maar in de hoogbouwnota wordt onder meer verduidelijkt hoe de opbouw van de hoogbouw eruit moet zien en welke afmetingseisen gelden voor de zogenoemde footprint en diagonaal van hoogbouwprojecten. De rechtbank laat dan nog daar dat verweerder in dit geval – zonder inzichtelijke motivering – heeft gemeend dat kon worden afgeweken van de in het beleid opgenomen eis dat maximaal 50% van de stedelijke laag van een hoogbouwproject mag worden bebouwd.

Naar het oordeel van de rechtbank is artikel 7.2.2, onder b, van de planregels evident in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel, en dient deze bepaling daarom onverbindend te worden verklaard. Dat betekent dat verweerder zich bij het nemen van het bestreden besluit niet op deze planregel en op het ter uitvoering hiervan gehanteerde beleid heeft mogen baseren.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 19-07-2022

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2022:7566

Zaaknummer: SGR 21/4800

Wetsartikelen: 7c lid 6 BuChw en 2.4 Chw

RECHTSPRAAK

Reservering gebruikruimte/Den Haag

Beslissing op verzoek om gebruikruimte te reserveren is een besluit in de zin van de Awb.

Casus

Eiseres heeft gronden in eigendom en enkele aangrenzende percelen in erfpacht van de gemeente. Een projectontwikkelaar heeft een verzoek om reservering van gebruikruimte ingediend bij het college van burgemeester en wethouders (het college). Hierna heeft de ontwikkelaar een gewijzigd verzoek ingediend. Dit in het kader van een bouwplan voor de gronden die in eigendom en erfpacht zijn bij eiseres.

Ter plaatse van de locatie geldt het 'Omgevingsplan Binckhorst'. Dit is een bestemmingsplan met verbrede reikwijdte, vastgesteld op grond van artikel 2.4 van de Crisis- en herstelwet en artikel 7c van het Besluit uitvoering Crisis- en herstelwet. Aan de locatie is de bestemming 'Transformatiegebied' toegekend. Artikel 5 van de planregels regelt de toedeling van gebruikruimte. Hierbij geldt als hoofdregel dat gebruikruimte voor een project wordt toebedeeld op het moment dat voor dat project een omgevingsvergunning wordt verleend. Vooruitlopend op deze toedeling van gebruikruimte, wordt gebruikruimte gereserveerd op het moment dat de aanvraag voor een omgevingsvergunning wordt ingediend. Voorafgaand aan het indienen van deze aanvraag kan gebruikruimte worden gereserveerd onder de voorwaarden die in artikel 5.3 van het bestemmingsplan zijn vastgelegd.

Het college heeft het verzoek om reservering van gebruikruimte afgewezen, omdat niet wordt voldaan aan een van de voorwaarden van artikel 5.3. Naar het oordeel van het college is namelijk geen sprake van een rechtsverhouding met of overeenkomst tot de kadastrale percelen.

Rechtsvragen

1. Betreft de beslissing op het verzoek om reservering van gebruikruimte een besluit in de zin van de Awb?

2. Is de Crisis- en herstelwet (Chw) van toepassing op deze procedure?
3. Heeft het college terecht geoordeeld dat niet aan de voorwaarde van artikel 5.3 is voldaan?

Uitspraak

1. De rechtbank is van oordeel dat de beslissing op het verzoek om gebruikruimte aangemerkt moet worden als besluit in de zin van de Awb. In dit verband overweegt de rechtbank dat de beslissing om een reservering om gebruikruimte toe te kennen aan een bepaalde verzoeker gevolgen kan hebben voor de rechtspositie van latere aanvragers om reservering van gebruikruimte, dan wel een omgevingsvergunning. Deze beslissing is daarmee gericht op rechtsgevolg.

Verder is van belang dat de afwijzing van een verzoek om reservering van gebruikruimte de initiatiefnemer een beoordeling van beschikbare gebruikruimte op een eerder (en veelal voor hem gunstiger) moment wordt ontnomen. Dat is ook het geval indien later – bijvoorbeeld in een procedure tegen de weigering van de omgevingsvergunning – komt vast te staan dat het voorafgaande verzoek om reservering van gebruikruimte ten onrechte is afgewezen. Naar het oordeel van de rechtbank is het daarom aangewezen om tegen besluiten op een verzoek om reservering van gebruikruimte bestuursrechtelijke rechtsbescherming open te stellen.

2. De Chw is niet van toepassing op deze procedure, omdat geen sprake is van een besluit dat krachtens enig wettelijk voorschrift is vereist ter uitvoering van een ontwikkeling op grond van het bestemmingsplan. Het is namelijk niet in het bestemmingsplan of elders voorgeschreven om eerst gebruikruimte te reserveren alvorens een omgevingsvergunning te kunnen aanvragen.

3. Ten tijde van het verzoek beschikte de projectontwikkelaar nog niet over een zakelijk recht met betrekking tot de percelen, die in eigendom zijn bij de gemeente. Ook beschikte de ontwikkelaar niet over een overeenkomst met de gemeente over het gebruik van deze percelen. In het verweerschrift is nader toegelicht dat bij de gemeente als erfpachtgever de blote eigendom van de gronden blijft berusten. In dit geval is sprake van een aflopende erfpachtconstructie, waarbij de eigendom van de gronden in de (nabije) toekomst weer volledig bij de gemeente komt te berusten. Daarom moet vooraf duidelijk zijn of de gemeente – als eigenaar van de gronden – medewerking wil verlenen. Hierover bestaat nog geen duidelijkheid. De rechtbank vindt dit een redelijke uitleg van artikel 5.3 van de planregels. Het college heeft het verzoek om reservering van gebruikruimte dan ook kunnen afwijzen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 19-08-2022

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2022:8973

Zaaknummer: SGR 21/744

Wetsartikelen: 1:3 lid 1 Awb, 2.4 Chw en 7c BuChw